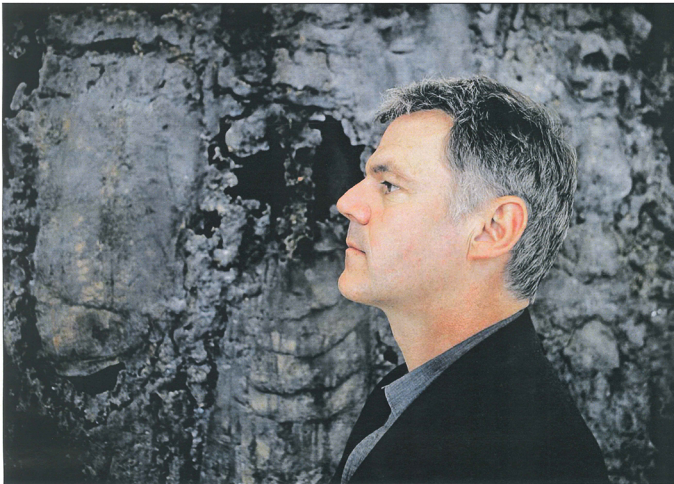

Christian Lemmerz ønsker ikke at skabe forargelse, men stiller skarpt på samfundets tabuer.
Foto: Finn Farsden/Polfoto

Kunsten har brug for tavshed snarere end forklaring.

Christian Lemmerz

AKTUELT PORTRÆT

Breiviks skalp og informationsdiarré

Horsens Kunstmuseum åbnede i går en stor udstilling med den kontroversielle tyskfødte billedhugger **Christian Lemmerz**.

LARS OLE KNIPPEN
nærliggende

Det var ham med de rådnende grise-kroppe i Ebbjerg, der lugtede værre end udsilpet fra byens industrifiskeri, og han med de makabre marmorskulpturer, som gav det pæne borger-skabs synsforsurelse.

En tilsyneladende uartig kunstner, som elsker at provokere, men det er en sandhed med modifikationer om den tyskfødte billedhugger Christian Lemmerz. Han åbenbarer nye sider af sit groteske og æstetiske univers på Horsens Kunstmuseums store udstilling "Christian Lemmerz – eine Gruppenausstellung", der åbnede i går.

Det var også her, at han havde sin første separat-udstilling "Requiem" i 1987. To år forinden erhvervede museet sit første værk "Førstehjælpskulptur" og spottede dermed tidligt det enorme potentiale i Christian Lemmerz.

I dag er museets Lemmerz-bestand på foreløbig 63 værker, heraf 19 skulptur-

rer, resten tegninger og grafik.

Den aktuelle udstillingstitel henviser til kunstnerens mange identiteter. Det er en vinkel, han har valgt med inspiration fra Søren Kierkegaard, der skrev flere bøger under forskellige pseudonymer.

Håndplukkede værker

Christian Lemmerz forener en høj og stolt håndværker-tradition med en tung intellektuel ballast. Han har til lejligheden selv håndplukket værkerne og i placeringen af dem givet sit bud på en forståelse af sin verden. Presentationen er et opgør med den daglige og stadig voksende informationsdiarré med en strøm af ligegyldigheder i form af billeder af horror og død.

Kulturrens horror vacui. Mennesket som et konsumerende hull. Kultur som valium, konstaterer Christian Lemmerz og erinder om, at der kun eksisterer utilskræklige definitioner på, hvad kunst er.

Kunsten er tættere på lognen end på sandheden, tættere på døden end på

livet. Kunsten er en dialog med døden; at forsvinde, angsten, kedsommeligheden, det er en konfrontation med det fortrængte,» lyder det.

Christian Lemmerz' kunst opfattes måske som spektakulær, men maner samtidig stærkt til eftertanke i en flimret, fragmentarisk og neurotisk hverdag.

«Vi råber og skriger konstant. Alle fægtet med mobiltelefoner, hører walkman og ser tv med høj decibel. Det lærer alt sammen så meget, at en person på Søren Kierkegaards tid omgående ville kollapse, hvis han oplevede disse års støj-niveau,» fortalte han i et interview med Morgenavisen Jyllands-Posten for nogle år siden i forbindelse med lanceringen af sin særudstilling om tabu på Statens Museum for Kunst.

Gik i hård jesuitisk skole

Christian Lemmerz har i bogstaveligste forstand gået i den hårde skole. I seks år frekventerede han en jesuitisk eliteskole i Schwarzwald, hvor pædagogerne var generøse med kropslige klo-

eller falsk kunst. Måske eksisterer der heller ikke god kunst? Men der eksisterer billeder, nødvendige billeder; billeder, der kan sære og måske hele,» noterer han i udstillingskataloget og fortsætter med blandt andet følgende:

Christian Lemmerz blev kritisk over for kirken som institution, men ikke religionen. Han véd ikke, om han er religiøs, men betragter sig i hvert fald ikke som et materialistisk menneske, men som et religiøst menneske uden at tro.

Siden har kunstneren, der er uddannet på Kunstakademiet i København, været optaget af eksistentialistiske spørgsmål, der gennemtyr hans skulpturer.

Før kunstakademiet var han i Spanien, hvor han mødte den danske kunstner Erik A. Frandsen og blev indlemmet i eksperimentet Værkstedet Værst, og ved flere lejligheder er han gået i alliance med Michael Kvium.

«Hver kunstner søger sandheden, og mange har desværre fundet den. Men kunsten er usikkerhed; den lever i en verden uden holdpunkter eller målestokforhold. Der eksisterer formentlig hverken sand

eller falsk kunst. Måske eksisterer der heller ikke god kunst? Men der eksisterer billeder, nødvendige billeder; billeder, der kan sære og måske hele,» noterer han i udstillingskataloget og fortsætter med blandt andet følgende:

Kunst har brug for tavshed

«Kunsten har brug for tavshed snarere end forklaring. Den må gøre modstand imod banalisering af virkeligheden. Den må betyde konfrontation. Den må betyde tvetydighed. Jeg ser kunsten som en seismograf af både de ydre og indre verdener. Hvert af de udstillede værker er også en gentagelse, en drøvtyngning af egne og andres ideer, et svar på beundrede og afskyede værker, reaktioner på mediernes billedrum.»

Udstillingen rummer blandt andet syv bronze-relieffer, en liggende åndende figur og et lille knuffisk. Christian Lemmerz ser reliefferne som hængende grave eller vulkanske landskaber. Værket "Breivik Scalp (Heavy Metal Vision)" består af en paryk, der ko-

pierer den norske masse-mødres frisure og skæg så præcist som muligt.

«Breivik er for mig et mærkeligt, opbløst, tomt monster, hvis eneste karakteristisk er en besynderlig hårløst, der indrammer et intetsigende ansigt. Kraniet signalerer tomheden, men spiller også på fascinationen af død i medierne og i pop-kulturen.»

Det ældste værk på den meget personlige udstilling er en tegning fra 1987 fra den første entré i Horsens. Den er et tavst ekko af Edward Munchs "Skriet". Christian Lemmerz viser i serien "Fantom-jeg" en række selvportrætter udført gennem andres øjne.

«Jeg spurgte fem venner og fem fremmede, om de ville beskrive mig for en polititegner. Det var for mig det eneste mulige forsøg på at skabe et selvportræt uden selvforskyldt manipulation eller selvforskyldt glorification,» noterer Christian Lemmerz, der desuden afslører det gravmæle, han har skabt til sin svoger, kunstneren Norbert Thadeuz.